

Arrest

nr. 284 312 van 6 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas in haar nota met opmerkingen als volgt voor:

“Verzoekende partij verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, geboren te Paramaribo op X. Op 08.08.2017 diende verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf, in functie van een feitelijke relatie met mevr. A. E. M. S., van Nederlandse nationaliteit.

Op 30.01.2018 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoekende partij betekend op 08.02.2018.

Op 08.02.2018 diende verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf, in functie van een feitelijke relatie met mevr. A. E. M. S., van Nederlandse nationaliteit.

Op 22.06.2018 oordeelde de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen dat de beslissing dd. 04.10.2017 tot weigering tot registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning tussen verzoekende partij en mevr. A. E. M. S. terecht werd genomen aangezien er sprake was van een schijnrelatie.

Op 23.07.2018 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoekende partij betekend op 02.08.2018.

Op 08.08.2018 diende verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf, in functie van een feitelijke relatie met mevr. A. E. M. S., van Nederlandse nationaliteit.

Op 05.02.2019 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoekende partij betekend op 08.02.2019.

Op 08.02.2019 diende verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf, in functie van een feitelijke relatie met mevr. A. E. M. S., van Nederlandse nationaliteit.

Op 11.06.2019 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoekende partij betekend op 11.06.2019.

Op 11.06.2019 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op dezelfde dag werd tevens door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een inreisverbod van 3 jaar genomen (bijlage 13sexies). Verzoekende partij diende tegen deze beslissing een beroep met uiterst dringende noodzakelijk in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd door Uw Raad verworpen op 18.06.2019.

Op 12.03.2022 huwt verzoekende partij met mevr. A. E. M. S.

Op 23.03.2022 diende verzoekende partij een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf, in functie van zijn echtgenote, mevr. A. E. M. S., van Nederlandse nationaliteit.

Op 20.09.2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit betreft de bestreden beslissing."

De bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze kent de volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23/03/2022 werd ingediend door:

Naam: P.

Voorna(a)m(en): O. E.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote van de Nederlandse nationaliteit, de genaamde S., A. E. M. (RR (0) ...), in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15/12/1980.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient, naast de voorwaarden conform art. 40bis, aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn (zie art. 3, 1e lid, 5° van de wet van 15.12.1980). Voorzover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies dd. 11/06/2019) genomen door de Belgische autoriteiten voor een termijn van drie jaar hetwelke nog steeds van kracht is. Dit inreisverbod werd hem dezelfde dag betekend. Betrokkene staat geseind als ontoegankelijk op het ganse Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II), en dit tot 10/06/2022. Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voomoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van drie jaar verlaten heeft. Op 14/06/2019 diende hij een UDN (uiterst dringende noodzakelijkheid) in tegen deze beslissing bij de RvV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Op 18/06/2019 werd dit beroep verworpen door de RvV. Op 04/07/2019 werd betrokkene vrijgesteld uit het gesloten centrum te Merksplas. Op 23/03/2021 werd betrokkene bij een woonstcontrole op adres (...) aangetroffen, het adres waar ook de referentiepersoon sedert 11/02/2021 staat ingeschreven. Bij een opzoeking van de adresgegevens in het kader van dit verslag, staat te lezen dat betrokkene tot datum van 23/03/2021 nooit het Belgische grondgebied heeft verlaten. Op 26/08/2021 doet het koppel in de gemeente Bilzen de aangifte van een voorgenomen huwelijk, voor hetwelk hen positief advies wordt verleend dd. 10/03/2022 door het Parket van Limburg - afdeling Tongeren. Op 12/03/2022 treedt betrokkene te Bilzen in het huwelijk met de referentiepersoon.

Uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene het inreisverbod niet heeft nageleefd en gerespecteerd. De termijn van een inreisverbod begint pas te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - 0225/16 van 26.07.2017). Uit niets blijkt dat betrokkene het Belgische grondgebied verlaten heeft. Hij heeft zich klaarblijkelijk nooit gehouden aan de geldende termijn van het inreisverbod van 3 jaar en dient er aldus nog steeds gevolg aan te geven. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de ophefing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet.

De betrokkene trad dd. 12/03/2022 in het huwelijk met de referentiepersoon, met andere woorden na het nemen van het in voege gegane inreisverbod van 3 jaar op 11/06/2019 en na het in voege treden van voormelde seining. Een huwelijk geeft betrokkene niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voomoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken. Er is in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat mevrouw S. bijzondere zorg behoeft door betrokkene. Uit de raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt dat mevrouw van kort na haar inschrijving in België dd. 25/03/2017 studentenarbeid verrichte en sedert 24/03/2021 in loondienst is met interimcontracten, tot op moment van huidige beslissing. Het is dus redelijk te stellen dat de referentiepersoon een voldoende stabiele financiële situatie heeft om voor

zichzelf te kunnen zorgen. Betrokkene en zijn partner zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn partner en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkenen in staat stellen om in tussentijd nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan zijn partner België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten, teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Vandaar dat een afgeleid verblijfsrecht, ondanks het inreisverbod, hier niet van toepassing is.

Betrokkene wordt verzocht eerst gevolg te geven aan het inreisverbod en het bijhorende bevel opdat hij nadien zijn recht op gezinshereniging zou kunnen laten gelden. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging te doen, zo lang het inreisverbod niet nagekomen of opgeheven is.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het aan de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) in samenhang met artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) ontleende verblijfsrecht, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Verzoekende partij is op 12 maart 2022 in het huwelijk getreden met mevrouw A. S. (°12 december 1995), die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Verzoekende partij heeft hierna een aanvraag tot verblijf ingediend in zijn hoedanigheid van echtgenoot van de Nederlandse Unieburger, mevrouw S., die gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer - zij is immers vanuit Nederland naar België komen wonen in 2017 - met het oog op erkenning van zijn verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging.

Dit recht wordt aan verzoeker middels de bestreden beslissing geweigerd. De bestreden beslissing wijst op een inreisverbod voor een termijn van drie jaar dat aan verzoeker werd opgelegd op 11 juni 2019, stelt dat verzoeker het inreisverbod niet zou hebben nageleefd en stelt dat de aanvraag van verzoeker wordt geweigerd.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat deze niet louter een weigering vormt, maar dat bovendien de toegang tot het verblijfsrecht in het kader van de gevraagde gezinshereniging aan verzoeker wordt onzegd.

De aanvraag die verzoeker heeft ingediend op 23 maart 2022 valt onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vreemdelingenwet') en van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vreemdelingenbesluit')

Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld in de bijlage 19ter die aan verzoeker werd afgeleverd en in de bestreden beslissing zelf.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 2, lid 2, b) en artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn (zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001).

De aanvraag kadert aldus in het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn.

Verzoeker heeft de hoedanigheid van familielid van een Unieburger, die gebruik gemaakt heeft van haar recht op vrij verkeer.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, maar deze voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet worden niet onderzocht.

In feite vormt de 'weigering' een 'niet in aanmerking neming' van de aanvraag van verzoeker. Dit blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, waar deze het heeft over "om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen", en over "kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen" en "Betrokkene wordt verzocht eerst gevolg te geven aan het inreisverbod en het bijhorende bevel opdat hij nadien zijn recht op gezinshereniging zou kunnen laten gelden. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging te doen, zo lang het inreisverbod niet nagekomen of opgeheven is."

De gemachtigde weigert dus de aanvraag tot gezinshereniging met zijn Nederlandse partner, die in België wettig verblijft, in aanmerking te nemen omwille van een inreisverbod dat hem werd opgelegd in 2019.

Evenwel mag het inreisverbod geen beletsel vormen om een aanvraag in te dienen als familielid van een burger van de Unie.

Verzoeker kreeg op 11 juni 2019 een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 2, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

"Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscod."

Artikel 3, punt 1 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

"Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. 'onderdaan van een derde land': eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en die geen persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscod;"

Artikel 2 punt 5 van de Schengengrenscod stelt het volgende:

"Definities

In deze verordening wordt verstaan onder: [...]

“personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”:

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent;

b) de onderdanen van derde landen en hun familieleden die, ongeacht hun nationaliteit, uit hoofde van overeenkomsten tussen de Unie en haar lidstaten enerzijds, en die landen anderzijds, rechten inzake vrij verkeer genieten die gelijkwaardig zijn aan die van de burgers van de Unie;”

Artikel 40bis Vreemdelingenwet vormt, zoals hierboven gesteld, de omzetting van artikel 2, lid 2, a) en artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 2, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. “burger van de Unie”: eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit;

2. “familielid”:

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijkstelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;

3. “gastland”: de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.”

Artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De familieleden van de Unieburger, zoals vermeld in artikel 2, lid 2 van de richtlijn, beschikken over een recht op binnenkomst en op verblijf in de gastlidstaat onder de in de Burgerschapsrichtlijn gestelde voorwaarden.

Verzoeker is ontegensprekelijk de echtgenoot van een Nederlands dame die in België woont en haar rechten van vrij verkeer als Unieburger heeft uitgeoefend. Verzoeker moet sinds zijn huwelijk dus worden beschouwd, niet als een derdelander zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn, maar als een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer, zoals bedoeld in de Burgerschapsrichtlijn.

Verzoeker valt dus niet (langer) onder toepassing van de Terugkeerrichtlijn.

Bijgevolg diende de bestreden beslissing vooreerst te onderzoeken of verzoeker zijn situatie valt onder artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en of hij op deze verandering van hoedanigheid van derdelander naar familielid van een burger van de Unie onder de draagwijdte van de Burgerschapsrichtlijn kan aanspraak maken, alvorens hem een inreisverbod dat steunt op de Terugkeerrichtlijn tegen te werpen. Zolang het onderzoek of hij aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet voldoet, niet is gevoerd, kon het inreisverbod voor een derdelander niet worden tegengeworpen.

Ten overvloede dient opgemerkt dat de verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 KA e.a. t. de Belgische staat niet dienstig is. Dit arrest had betrekking op derdelanders die een aanvraag indienden in functie van statische Belgen, die geen gebruik hadden gemaakt van hun recht op vrij verkeer, hetgeen verschillend is van de onderhavige situatie.

Ten overvloede dient tevens te worden opgemerkt dat het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd op 12 juni 2019 uitsluitend steunde op een risico op onderduiken/illegaal verblijf.

Nergens in de bestreden beslissing wordt nagegaan of verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker is stellig dat dit bij hem zeker niet het geval is.

Alleszins blijkt nergens uit dat de bestreden beslissing heeft gesteund op artikel 43 in samenhang met artikel 45 van de Vreemdelingenwet, die een omzetting vormen van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, en die toelaten het recht op binnenkomst en het recht op verblijf van familieleden van Unieburgers te beperken om redenen van openbare orde.

In toepassing van artikel 43 juncto 45, §2 van de vreemdelingenwet moet blijken dat er redenen zijn om te oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag actueel een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Het gedrag moet een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Dit blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing.

Er zijn geen dergelijke motieven in de bestreden beslissing, hetgeen bevestigt dat de gemachtigde zijn weigering niet stoelt op artikel 43 juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing doet dan ook afbreuk aan artikel 21 van het VWEU en het bepaalde in de Burgerschapsrichtlijn door het niet in aanmerking nemen van een aanvraag tot gezinshereniging om de enkele reden dat in het verleden een inreisverbod werd afgeleverd aan hem in de hoedanigheid als derdelander, zonder eerst te onderzoeken of hij valt onder de draagwijdte van de Burgerschapsrichtlijn als familielid van een Unieburger die haar rechten van vrij verkeer heeft uitgeoefend.

(...)”

2.2. Het wordt niet betwist dat verzoeker de echtgenoot is van een Nederlandse dame die haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Verzoeker heeft op 23 maart 2022 een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (hierna: gezinsherenigingsaanvraag) ingediend in functie van zijn echtgenote als referentiepersoon.

De verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing steunt op het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018. De verzoeker benadrukt dat dit arrest van het Hof van Justitie handelt over de gezinshereniging van een Belg, wat hier niet het geval is. Dit arrest is bijgevolg niet dienstig.

Verzoeker stelt dat een aanvraag gezinshereniging van een derdelander-familielid van een Unieburger, die gebruik maakte van zijn vrij verkeer, niet kan geweigerd worden omwille van een inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Gezinshereniging kan voor verzoeker niet beperkt worden omdat de verwerende partij geen gebruik heeft gemaakt van artikel 43 juncto artikel 45, §2, van de Vreemdelingenwet. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker een reël, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De gezinsherenigingsaanvraag weigeren om de enkele reden dat het inreisverbod, opgelegd aan verzoeker, niet werd uitgevoerd, schendt artikel 21 van het VWEU. De verzoeker benadrukt dat een inreisverbod op zich nooit een weigeringsgrond kan vormen voor een aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, als familielid van een burger van de Unie.

2.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart als echtgenoot van een Nederlandse vrouw afwijst omdat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een door België uitgevaardigd inreisverbod met Europese dimensie en hij dientengevolge overeenkomstig artikel 24 van de Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (hierna: de SIS II-Verordening) *ter fine* van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS.

Het is niet betwist dat verzoeker om de gezinshereniging heeft verzocht conform artikel 40bis, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) en vervangen door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011).

In dit kader moet worden opgemerkt dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 2, lid 2, a) en artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001). De relevante bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet moeten derhalve richtlijnconform worden uitgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er in dit verband op dat het verblijfsrecht als (kern)familielid van een burger van de Unie een declaratoir recht betreft. De afgifte van de verblijfskaart doet geen nieuwe rechten ontstaan, maar is de handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van het Unierecht vaststelt (HvJ 25 juli 2002, *MRAX*, C-459/99, nr. 74). Dit heeft tot gevolg dat, indien na het onderzoek van de aanvraag komt vast te staan dat de betrokken derdelander-familielid voldoet aan de grondvoorwaarden om het recht op vrij verkeer te genieten, hij geacht wordt dat recht op vrij verkeer te hebben genoten gehad vanaf het ogenblik dat hij zich kenbaar maakte als familielid van de Unieburger die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *BRAX* (HvJ 25 juli 2002, *Brax*, C-459/99) het volgende verklaard:

“1) Artikel 3 van richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap, artikel 3 van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, en verordening (EG) nr. 2317/95 van de Raad van 25 september 1995 ter bepaling van de derde staten waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum, dienen tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel aldus te worden uitgelegd, dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens mag terugwijzen wanneer deze echtgenoot het bewijs kan leveren van zijn identiteit en huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148.

2) Artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 moeten aldus worden uitgelegd, dat een lidstaat op grond van deze bepalingen niet een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, (...) op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen.”

In hetzelfde arrest kan voorts worden gelezen:

*“De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, *Roux*, C-363/89, *Jurispr.* blz. I-273, punt 12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 4 van richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven.*

De praktische voorschriften voor de afgifte van de verblijfsvergunning zijn vastgesteld bij richtlijn 68/360 voor werknemers en hun gezinsleden, en bij richtlijn 73/148 voor zelfstandigen en hun gezinsleden.

*Volgens artikel 4, lid 3, van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 kunnen de lidstaten de afgifte van de verblijfsvergunning afhankelijk stellen van de overlegging van het document waarmee de betrokkene hun grondgebied is binnengekomen (zie arrest *Roux*, reeds aangehaald, punten 14 en 15). Verder zij eraan herinnerd, dat het gemeenschapsrecht de lidstaten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te*

verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren (arrest Royer, reeds aangehaald, punt 42), op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn (zie met name arrest van 3 juli 1980, Pieck, 157/79, Jurispr. blz. 2171, punt 19).

De weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, zouden evenwel afbreuk doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht, en kennelijk niet in een juiste verhouding staan tot de zwaarte van de inbreuk (zie naar analogie met name arrest Royer, punt 40).

Artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148 sluiten weliswaar niet uit dat een lidstaat uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid van deze richtlijnen afwijkt, en volgens artikel 3, lid 1, van richtlijn 64/221 mogen de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijke gedrag van de betrokkene, doch het niet-ervullen van de wettelijke formaliteiten betreffende de toegang, de verplaatsing en het verblijf van vreemdelingen, kan op zichzelf geen grond opleveren voor toepassing van de in artikel 3 van richtlijn 64/221 bedoelde maatregelen (arrest Royer, reeds aangehaald, punten 47 en 48).

Bijgevolg dient op de tweede prejudiciële vraag te worden geantwoord, dat artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 aldus dienen te worden uitgelegd, dat een lidstaat niet op grond van deze bepalingen een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen.” (HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99, ptn. 74-80) (de Raad onderlijnt).

Het arrest BRAX heeft aldus betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het van decisief belang geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleent.

Het Hof van Justitie heeft dit nogmaals bevestigd in het arrest *Commissie t. Spanje*, waarin het volgende wordt gesteld:

“Aangezien de gemeenschapswetgever het belang van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden heeft erkend (arresten van 11 juli 2002, Carpenter, C-60/00, Jurispr. blz. I-6279, punt 38, en 25 juli 2002, MRAX, C-459/99, Jurispr. blz. I-6591, punt 53), heeft hij in de verordeningen en richtlijnen inzake het vrije verkeer van personen de toepassing van het gemeenschapsrecht op het gebied van de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten verregaand uitgebreid tot onderdanen van derde staten die gehuwd zijn met onderdanen van lidstaten.” (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, *Commissie t. Spanje*, pt. 40).

Recenter nog heeft het Hof van Justitie in het arrest *Diallo* bevestigd dat het vaste rechtspraak is van het Hof dat niet alle derdelanders aan de Burgerschapsrichtlijn rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat ontleenen, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2), van die richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, pt. 53).

De kernfamilieleden van de Unieburger, zoals vermeld in artikel 2, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, beschikken derhalve over een recht op binnenkomst en op verblijf in de gastlidstaat onder de in de Burgerschapsrichtlijn gestelde voorwaarden. In deze zin kent artikel 40bis, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet een recht van toegang en een recht van verblijf toe voor zover de kernfamilieleden van de Unieburgers, vermeld in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet, voldoen aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de identiteit van de verzoeker en de huwelijksband tussen de verzoeker en zijn echtgenote worden betwist. Het wordt niet betwist dat de verzoeker de echtgenoot is van een Nederlandse vrouw die in België verblijft met uitoefening van haar rechten van vrij verkeer als Unieburger.

De verzoeker is dus een derdelander die de echtgenoot is van een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer binnen de Europese Unie en hij ontleent zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het Unierecht.

Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, kan het recht op binnenkomst en het recht op verblijf, zoals het wordt toegekend aan een echtgenoot van een Unieburger krachtens artikel 43, § 1, van de Vreemdelingenwet, enkel worden beperkt in volgende gevallen:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 43, luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen. [...]

§ 4. [...].”

Blijkens deze bepalingen kan de gezinshereniging tussen Unieburgers en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, enkel beperkt worden om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid of indien valse documenten werden gebruikt of fraude werd gepleegd.

De artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet zijn een omzetting van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2006-2007, 51-2845/001, 40). Artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient derhalve eveneens richtlijnconform te worden uitgelegd.

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.”

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen, moet restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt immers een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip ‘openbare orde’, in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 10 juli 2008, C-33/07, *Jipa*, en verwijzing naar rechtspraak daarin).

In casu verwijst de gemachtigde naar het gegeven dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en een SIS II-seining, als reden om het verblijfsrecht als echtgenoot van een burger van de Unie te weigeren. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde is nagegaan of de verzoeker valt onder voormelde gronden waardoor het verblijf kan worden geweigerd, bijv. of de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De Raad benadrukt dat deze gronden restrictief moeten worden geïnterpreteerd, en dat het niet-ervullen van de wettelijke formaliteiten betreffende de toegang, de verplaatsing en het verblijf van vreemdelingen op zichzelf geen grond kan opleveren voor de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet (HvJ 25 juli 2002, *Mrax*, C-459/99, pt. 79).

Daarenboven merkt de Raad op dat artikel 20 van het VWEU, dat handelt over het burgerschap van de Unie, iedere burger van de Unie een fundamenteel en persoonlijk recht verleent op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. In artikel 21 van het VWEU wordt dit recht op vrij verkeer opnieuw bevestigd en wordt dit recht uitgeoefend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat het eventuele verblijfsrecht van een derdelander-familieelid in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie HvJ van 12 maart 2014, *O. en B.*, C-456/12, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het Hof van Justitie heeft eveneens geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel is verankerd, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen (HvJ 7 oktober 2010, C-162/09, *Lassal*, pt. 31). De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof van Justitie daarentegen restrictief worden uitgelegd (HvJ 3 juni 1985, C-139/85, *Kempf*, pt. 13).

Zoals reeds gesteld, is het niet betwist dat de Nederlandse echtgenote van de verzoeker thans haar recht van vrij verkeer en verblijf uitoefent in België. Verzoeker wijst er terecht op dat door de

gemachtigde niet werd beweerd dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod kan ten overvloede evenmin beschouwd worden als een inreisverbod in de zin van de artikelen 44^{nonies} en 44^{decies} van de Vreemdelingenwet, die een omzetting vormen van artikel 32 van de Burgerschapsrichtlijn. Er blijkt immers dat ook aan een familielid van een Unieburger enkel een inreisverbod kan opgelegd worden, uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar artikel 24 van de SIS II-Verordening.

Artikel 24 van de SIS II-Verordening bepaalt de gronden voor signalering in het SIS-systeem. Zo voorziet artikel 24.2 dat een onderdaan van een derde land kan worden gesignaleerd omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Artikel 24.3 bepaalt dat een signalering kan worden opgenomen ten aanzien van de onderdaan van een derde land tegen wie maatregel tot verwijdering, weigering van toegang of uitzetting is genomen die een verbod op binnenkomst, een verbod op verblijf behelst of daarvan vergezeld gaat.

Artikel 25.2 van de SIS II-Verordening bepaalt dat in geval van een treffer inzake een signalering, ingegeven in overeenstemming met artikel 24, met betrekking tot een onderdaan van een derde land die het recht van vrij verkeer binnen de gemeenschap geniet, de uitvoerende lidstaat onmiddellijk de signalerende lidstaat raadpleegt via zijn SIRENE-bureau en volgens de aanwijzingen in het Uitvoeringsbesluit 2013/115/EU van de Commissie van 26 februari 2013 tot vaststelling van het Sirene-handboek en andere uitvoeringsmaatregelen voor het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) (hierna: het Sirene-handboek), teneinde onverwijld te besluiten welke actie er moet worden ondernomen.

Artikel 25 van de SIS II-Verordening bepaalt verder dat een signalering van een onderdaan van een derde land die het recht van vrij verkeer binnen de gemeenschap geniet, enkel mogelijk is op basis van voorschriften van de Burgerschapsrichtlijn.

De redenen waarom het inreisrecht en het verblijfsrecht van onderdanen van een derde land, die recht op vrij verkeer genieten, mag worden beperkt, worden bepaald in Hoofdstuk VI van de Burgerschapsrichtlijn en betreffen enkel redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Dit wordt ook bevestigd in het Sirene-handboek. In voetnoot 33 van het Sirene-handboek wordt eraan herinnerd dat aan een persoon die het recht van vrij verkeer geniet de toegang of het verblijf slechts geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen, en ook aan de andere criteria van artikel 27, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn moet zijn voldaan.

Ook voetnoot 34 van het Sirene-handboek herinnert eraan dat overeenkomstig de Burgerschapsrichtlijn de uitvoerende lidstaat geen beperking mag opleggen aan het vrije verkeer van onderdanen van derde landen die het recht van vrij verkeer genieten, louter omdat de signalerende lidstaat de signalering handhaaft, tenzij aan de voorwaarden van de vorige voetnoot is voldaan. Voetnoot 32 wijst er verder op dat uit artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat de raadpleging van de SIS-databank geen systematisch karakter mag hebben. Indien dit onontbeerlijk wordt geacht, kan een lidstaat overeenkomstig artikel 27, lid 3, van de Burgerschapsrichtlijn de andere lidstaat verzoeken om mededeling van politionele gegevens.

Dit alles wijst er duidelijk op dat het recht op vrij verkeer van derdelanders als familielid van Unieburgers, ook wanneer deze SIS-gesignaleerd zijn, enkel kan beperkt worden om redenen van openbare orde.

Verzoeker wordt gevolgd waar hij aanvoert dat de aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie enkel kon worden geweigerd om redenen van openbare orde, zoals voorzien in artikel 43 en volgende van de Vreemdelingenwet.

Verder kan de verzoeker ook gevolgd worden waar hij aanstipt dat het arrest *K.A.*, waarnaar de gemachtigde verwijst, betrekking had op derdelanders die een aanvraag indienden in functie van statische Belgen, hetgeen verschillend is van de situatie *in casu* (zie dienaangaande punt 40 van het arrest *K.A.*).

In dit geval verwijst de bestreden beslissing enkel naar het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en een SIS II-signalering, en in het verlengde hiervan de afwezigheid van een bijzondere band van afhankelijkheid overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, als redengeving om te besluiten dat de verzoeker *“niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”*. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder is nagegaan of verzoeker valt onder voormelde gronden van openbare orde waardoor het verblijf kan worden geweigerd. Nergens stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker een werkelijk, voldoende ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Deze handelwijze vindt, in de specifieke situatie van verzoeker, geen steun in de geldende wettelijke bepalingen, zoals hierboven weergegeven en zoals richtlijnconform uitgelegd.

Een schending van de artikelen 40bis en 43 van de Vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.

2.4. De verwerende partij stelt met betrekking tot voorgaande bespreking in haar nota met opmerkingen:

“Verweerder verwijst naar de overweging 57 van het arrest K.A., dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook werd aangehaald in de bestreden beslissing en waarin het Hof van Justitie het volgende overweegt:

“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”

Uit voormelde overwegingen van het Hof van Justitie blijkt dat wel degelijk kan worden geweigerd om een aanvraag tot gezinshereniging te behandelen op grond van het enkele feit dat de verzoekende onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Het enige voorbehoud dat door het Hof van Justitie in dit kader wordt geformuleerd is dat op grond van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie moet worden nagegaan of er sprake is van een “zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten”.

A contrario blijkt uit de overwegingen van het Hof van Justitie dat, indien geen dergelijke afhankelijkheidsverhouding wordt vastgesteld, de verwijzing naar een niet- opgeheven en niet- opgeschort inreisverbod wél kan volstaan om te weigeren om een aanvraag tot gezinshereniging in overweging te nemen.

Eén en ander werd inmiddels ook uitdrukkelijk door de Raad van State bevestigd in het arrest nr. 247.370 dd. 03.04.2020, als volgt:

“De artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet hebben respectievelijk betrekking op het opleggen dan wel het opheffen op opschorten van een inreisverbod. Ze vormen de omzetting in het Belgische recht van artikel 11 van richtlijn 2008/115.

10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan

niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging.

12. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 1,8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet iuncto de artikelen 3.6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden door op algemene wijze te oordelen dat een inreisverbod geen gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging indien de vreemdeling sinds dat inreisverbod het grondgebied niet heeft verlaten." (eigen markerings)

De kritiek van de verzoekende partij mist dan ook grondslag, daar waar zij aanvoert dat het reeds eerder opgelegde inreisverbod niet meer aan haar kon worden tegengeworpen, om de loutere reden dat zij inmiddels is gehuwd met een Unieburger.

Eén en ander klemmt gelet op volgend recent arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 05.05.2022 (zaken C-451/19 en C-532/19), dat specifiek betrekking had op gezinshereniging tussen echtgenoten:

"54 Gelet op een en ander moet op de tweede vraag in de zaken C-451/19 en C-532/19 worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat een lidstaat een verzoek om gezinshereniging, wanneer het wordt ingediend ten gunste van een derdelander die een gezinslid is van een Unieburger die de nationaliteit van deze lidstaat bezit en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer afwijst op de enkele grond dat deze Unieburger voor zichzelf en dit gezinslid niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste komen van het nationale socialebijstandstelsel, zonder dat is onderzocht of tussen deze Unieburger en dit gezinslid een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat bij weigering van een afgeleid verblijfsrecht aan dit gezinslid, deze Unieburger gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en aldus het effectieve genot zou verliezen van de belangrijkste rechten die hij aan zijn status van Unieburger ontleent.

U

Uit een en ander volgt dat op de eerste vraag in zaak C-532/19 moet worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, ten eerste, dat er van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, niet reeds sprake is op de enkele grond dat de onderdaan van een lidstaat, die meerderjarig is en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, en zijn echtgenoot, die meerderjarig en derdelander is, gehouden zijn om samen te leven krachtens de verplichtingen die uit het huwelijk voortvloeien overeenkomstig het recht van de lidstaat waarvan de Unieburger onderdaan is en waar het huwelijk is gesloten en, ten tweede, dat wanneer de Unieburger minderjarig is, de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, aan de ouder van dit kind, die derdelander is, moet worden gebaseerd op de inaanmerkingneming, in het belang van het kind, van alle betrokken omstandigheden. Wanneer deze ouder duurzaam samenwoont met de andere ouder, die Unieburger is, van deze minderjarige, wordt een dergelijke afhankelijkheidsverhouding op weerlegbare wijze vermoed." (eigen markerings)

In voormeld arrest van 05.05.2022 bevestigt het Hof van Justitie van de Europese Unie uitdrukkelijk dat de loutere huwelijksband tussen echtgenoten (en de daaruit voortvloeiende wettelijke verplichtingen) niet volstaat als bewijs van een dermate afhankelijkheidsrelatie, dewelke aanleiding zou kunnen geven tot een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU.

Terwijl het Hof van Justitie van de Europese Unie anderzijds (minstens impliciet) andermaal bevestigt dat wel degelijk kan worden geweigerd om een aanvraag tot gezinshereniging in overweging te nemen, indien door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een onderzoek is gevoerd naar de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende vreemdeling en de referentiepersoon.

Gelet op het voorgaande mist de argumentatie van de verzoekende partij uiteraard grondslag, daar waar zij laat uitschijnen dat het rechtsgeldig afgegeven inreisverbod niet langer kan worden ingeroepen tegen een onderdaan van een derde land, indien deze betrokken vreemdeling nadien een familielid wordt van een Unieburger.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende pas een familielid van een Unieburger is geworden nadat de Richtlijn 2008/115/EG reeds op haar situatie was toegepast en aldus nadat in uitvoering van deze richtlijn een definitieve administratieve beslissing was genomen.

De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om te motiveren op welke gronden de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG in de gegeven omstandigheden voorrang zouden moeten krijgen op de bepalingen van de Richtlijn 2008/115/EG, zulks in het bijzonder gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verweerder merkt in dit kader volledigheidshalve nog op dat de Europese regelgever in artikel 11, vijfde lid van de Richtlijn 2008/115/EG zelf uitdrukkelijk heeft bepaald welke rechten onverlet dienen te worden gelaten na de afgifte van een inreisverbod:

"5. De leden 1 tot en met 4 laten in de lidstaten onverlet het recht op internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder a), van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (3)."

Voormelde bepaling van artikel 11, vijfde lid van de Richtlijn 2008/115/EG werd door de Belgische wetgever omgezet in nationaal recht in artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet, als volgt: "Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4"

Aldus blijkt dat de Europese regelgever (en in navolging hiervan de Belgische wetgever) uitdrukkelijk heeft vastgesteld aan welke rechten geen afbreuk kan worden gedaan bij het afleveren van een inreisverbod, zijnde het recht op internationale bescherming in de zin van de Richtlijn 2004/83/EG.

Eén en ander impliceert a contrario dat een inreisverbod wél kan ingaan tegen een gebeurlijk recht op gezinshereniging als familielid van een Unieburger in de zin van de Richtlijn 2004/38/EG, zoals inmiddels ook reeds herhaaldelijk werd bevestigd door het Hof van Justitie.

De verwijzingen naar de Burgerschapsrichtlijn in het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij missen om voormelde redenen dan ook pertinentie.

In de mate dat de verzoekende partij nog aanvoert dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest K.A. niet pertinent zou zijn, omdat dit uitsluitend van toepassing zou zijn op de situatie van "statische Belgen", hetzij onderdanen van een Lidstaat die het recht van vrij verkeer nooit hebben uitgeoefend, benadrukt verweerder nog dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Het loutere feit dat het arrest K.A. inderdaad betrekking had op een statische Unieburger, doet geen enkele afbreuk aan de juridische principes die door het Hof van Justitie van de Europese Unie zijn uiteengezet.

Gelet op het feit dat de Richtlijn 2008/115/EG dateert van na de Richtlijn 2004/38/EG, moet immers worden aangenomen dat de Europese regelgever uitdrukkelijk zou hebben voorzien dat een inreisverbod het recht op gezinshereniging van familieleden van Unieburgers onverlet zou moeten laten. Een dergelijke bepaling werd evenwel uitdrukkelijk uitsluitend voorzien inzake het recht op internationale bescherming.

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zeer omstandig gemotiveerd is nopens de specifieke gezinssituatie van de verzoekende partij, met bijzondere aandacht voor de eventuele buitengewone afhankelijkheid van de verzoekende partij t.o.v. de Bulgaarse echtgenote, als volgt:

"De betrokkene trad dd. 12/03/2022 in het huwelijk met de referentiepersoon, met andere woorden na het nemen van het in voege gegane inreisverbod van 3 jaar op 11/06/2019 en na het in voege treden van voormelde seining. Een huwelijk geeft betrokkene niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken. Er is in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat mevrouw S. bijzondere zorg behoeft door betrokkene. Uit de raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt dat mevrouw van kort na haar inschrijving in België dd. 25/03/2017 studentenarbeid verrichte en sedert 24/03/2021 in loondienst is met interimcontracten, tot op moment van huidige beslissing. Het is dus redelijk te stellen dat de referentiepersoon een voldoende stabiele financiële situatie heeft om voor zichzelf te kunnen zorgen. Betrokkene en zijn partner zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn partner en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief ónmogelijk wordt gemaakt om in

de toekomst een gezinsleven met haar te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkenen in staat stellen om in tussentijd nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan zijn partner België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten, teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Vandaar dat een afgeleid verblijfsrecht, ondanks het inreisverbod, hier niet van toepassing is.

Betrokkene wordt verzocht eerst gevolg te geven aan het inreisverbod en het bijhorende bevel opdat hij nadien zijn recht op gezinshereniging zou kunnen laten gelden. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging te doen, zo lang het inreisverbod niet nagekomen of opgeheven is.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Bijgevolg kan niet dienstig anders worden geoordeeld dan dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk op gedegen wijze werd nagegaan of er tussen de verzoekende partij en de Unieburger sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding, dat zou rechtvaardigen om een afgeleid verblijfsrecht aan de verzoekende partij toe te kennen, dit ondanks het geldende inreisverbod dd. 11.06.2019.

(...)

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.5. In dit geval verwijst de bestreden beslissing enkel naar het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en een SIS II-signalering, en in het verlengde hiervan de afwezigheid van een bijzondere band van afhankelijkheid overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, meer bepaald overweging 57, en overeenkomstig de zaken C-451/19 en C-532/19 als redengeving om te besluiten dat de verzoeker "niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging". De verwerende partij verwijst en citeert ook uit het arrest van 3 april 2020 van de Raad van State, gekend onder nummer 247.370. Deze arresten hebben allen betrekking op statische EU-burgers, wat *in casu* niet het geval is.

Wat de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19 in het arrest van 5 mei 2022 van het HvJ betreft, benadrukt het Hof in eerste instantie "(...) dat het Unierecht in beginsel niet van toepassing is op een verzoek om gezinshereniging van een derdelander met een gezinslid dat onderdaan van een lidstaat is en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, en dus in beginsel niet in de weg staat aan een regeling van een lidstaat op grond waarvan een dergelijke gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van een voorwaarde inzake voldoende middelen zoals beschreven in het vorige punt [arrest van 27 februari 2020, *Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real* (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 33]." (overweging 43) om vervolgens over te gaan tot de bespreking van statische EU-burgers. De redenering van de verwerende partij dat deze arresten moeten worden toegepast, kan niet gevolgd worden, nu *in casu* het Unierecht wel toepasselijk is.

Verwerende partij dient na te gaan of verzoeker valt onder voormelde gronden van openbare orde waardoor het verblijf kan worden geweigerd. Niet is vastgesteld dat verzoeker een werkelijk, voldoende ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. De Raad herhaalt dat deze handelwijze geen steun vindt, in de specifieke situatie van verzoeker, in de geldende wettelijke bepalingen, zoals hierboven weergegeven en zoals richtlijnconform uitgelegd. Sterker, in de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat in het inreisverbod nergens gewag gemaakt wordt van enig gevaar voor de openbare orde.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet bijgevolg geen afbreuk aan de vaststellingen in punt 2.3. Het verweer betreffende de toepassing van de Richtlijn 2008/115/EG is niet dienstig. De Raad merkt nog op dat verzoeker de partner was van de referentiepersoon voor het afgesloten huwelijk van 22

maart 2022 en met haar samenwoonde sinds verschillende jaren. Van een schijnhuwelijk is geen sprake.

Een schending van de artikelen 40*bis* en 43 van de Vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.

2.6. Het enig middel is in de hierboven beschreven mate gegrond, wat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN